

Водночас, варто підкреслити, що дослідження подібних гібридних утворень не обмежується суто внутрішньою структурою, а виходить у площину міжкультурної комунікації та перекладознавства. Згідно з даними, отриманими Р. Луценком, мультимодальні матеріали, зокрема у жанрах політичного дискурсу, вимагають специфічних стратегій репродукції при перекладі для збереження їхнього прагматичного потенціалу. Складність полягає в тому, що мультимодальні конструкції (до яких ми відносимо і меми, і кадри відеоінтерв'ю) часто містять національно забарвлений компонент або специфічні алюзії, декодування яких залежить від фонових знань аудиторії. Отже, адекватне відтворення англomовних гібридних конструкцій у цільовій культурі потребує не лише мовної, але й семіотичної адаптації, щоб уникнути втрати смислових зв'язків, які, за спостереженням Р. Луценка, є критичними для політичної комунікації (Lutsenko, 2024, с. 115-116).

Таким чином, можна стверджувати, що гібридні фразеологічні та мемові конструкції в англomовному дискурсі базуються на складній когнітивній синергії візуального образу (як тригера метонімічних асоціацій) та вербального тексту (як засобу конкретизації чи алюзійного посилення). Розуміння цієї взаємодії є ключовим для подальших досліджень механізмів маніпулятивного впливу в мережі Інтернет.

Література

1. Lutsenko, R. (2024). Reproduction of Multimodal Constructions with a National Component in Various Video Genres of Modern Political Discourse. *Studia Philologica*, 2(23), 115–123. <https://doi.org/10.28925/2412-2491.2024.238>
2. Martynyuk, A., & Nabokova, I. (2024). Image and verbal text interfaces of internet memes: a cognitive analysis. *The Journal of V.N. Karazin Kharkiv National University. Series: Foreign Philology. Methods of Foreign Language Teaching*, (99), 16–21. <https://doi.org/10.26565/2786-5312-2024-99-02>

UDC 81'42:316.77:32.019.5

From Framing to Symbolic Legitimation: Multi-layered Mechanisms in russian Propagandistic Discourse

Husar, Malvina

National University of Kyiv-Mohyla Academy

m.husar@ukma.edu.ua

In the contemporary media environment, propagandistic communication, particularly russian, operates less through explicit agitation and more through subtle discursive mechanisms such as legitimation, framing, and the symbolic normalisation of specific interpretations of reality.

This shift requires a methodology capable of systematically identifying discursive markers of propaganda within Russian institutional media discourse.

The proposed methodological framework integrates critical discourse analysis (Fairclough, 2001; van Dijk, 2006), framing theory (Entman, 1993; Scheufele, 1999), social identity theory (Tajfel & Turner, 1979), contemporary classifications of propaganda techniques in computational linguistics (Barrón-Cedeño et al., 2019), and a semiotic approach. Together, these perspectives enable a move from an abstract understanding of propaganda to an operationalised system of linguistic and symbolic indicators.

Critical discourse analysis (CDA) conceptualises language as a social practice through which power relations and ideology are reproduced. Discourse does not simply describe reality but actively constructs it. Particular emphasis is placed on strategies of positive self-presentation and negative other-presentation, central to propagandistic texts. Through lexical, syntactic, and thematic analysis, CDA uncovers implicit ideological assumptions. In Russian propagandistic discourse, this approach reveals how aggression is normalised and political authority legitimised. CDA, therefore, provides a macro-level analysis of discursive power.

Framing theory explains how the media shape interpretation by selecting and emphasising particular aspects of events. Frames define problems, attribute causes, make moral evaluations, and suggest solutions. In Russian discourse, war is frequently framed as “defence,” “liberation,” or the “restoration of historical justice.” Such framing reduces cognitive dissonance and directs audiences toward preferred meanings. It also demonstrates how certain interpretations are foregrounded while others are marginalised. Framing theory thus addresses the cognitive structuring of propaganda.

Social identity theory highlights how group identity is constructed through the opposition of “us” versus “them.” Intergroup differentiation fosters internal solidarity and strengthens collective cohesion. Russian propagandistic discourse systematically constructs a morally superior in-group and a delegitimised or dehumanised out-group. This mechanism facilitates mobilisation and justifies violence. The theory, therefore, explains the emotional and psychological dimensions of propaganda beyond linguistic form, showing how discourse activates collective identity.

Contemporary computational research provides structured classifications of propaganda techniques, including loaded language, appeal to fear, flag-waving, exaggeration, and causal oversimplification. These approaches operationalise propaganda analysis by identifying recurring linguistic patterns and measuring their frequency. This is particularly relevant for Russian discourse, where influence often relies on repetition and pattern consistency. Computational tools thus provide empirical support for qualitative analysis.

An essential complement to this framework is the semiotic approach which examines visual and symbolic mechanisms through which ideology is naturalised as self-evident. Drawing on

Barthes' concept of myth, it explains how state symbols, rituals, memorial spaces, and national colours sacralise political decisions in Russian discourse. Composition and spatial organisation create effects of monumentality and inevitability, embedding propaganda in culturally coded images rather than explicit argumentation.

In conclusion, Russian propagandistic discourse is therefore a multi-layered phenomenon requiring an integrated analytical framework. Only by combining discursive, cognitive, psychological, computational, and semiotic approaches can it be understood as a system of interacting mechanisms of discursive and symbolic power.

References

1. Entman, R. M. (1993). Framing: Toward clarification of a fractured paradigm. *Journal of Communication*, 43(4), 51–58. <https://doi.org/10.1111/j.1460-2466.1993.tb01304.x>
2. Fairclough, N. (2001). *Critical discourse analysis*. Retrieved from https://www.researchgate.net/publication/281506450_Critical_Discourse_Analysis
3. Scheufele, D. A. (1999). Framing as a theory of media effects. *Journal of Communication*, 49(1), 103–122. <https://doi.org/10.1111/j.1460-2466.1999.tb02784.x>
4. Tajfel, H., & Turner, J. C. (1979). An integrative theory of intergroup conflict. In W. G. Austin & S. Worchel (Eds.), *The social psychology of intergroup relations* (pp. 33–47). Brooks/Cole.
5. van Dijk, T. A. (2006). Ideology and discourse analysis. *Journal of Political Ideologies*, 11(2), 115–140. <https://doi.org/10.1080/13569310600687908>
6. Barrón-Cedeño, A., Da San Martino, G., Jaradat, I., & Nakov, P. (2019). Propy: Organising the news based on their propagandistic content. *Information Processing & Management*, 56(5), 1849–1864. <https://doi.org/10.1016/j.ipm.2019.03.005>

УДК 81'42:81'22:003

Лінгво-семіотичні аспекти досліджень гібридних текстів

Кононець Юлія

Національний університет «Києво-Могилянська академія»

yu.kononets@ukma.edu.ua

Сучасна поліпарадигмальна та полідисциплінарна лінгвістика дає можливість з оновлених позицій проінтерпретувати статус гібридних / полікодових текстів. Гібридизація текстових форм в своїй основі може мати вербально-візуальну, аудіо-вербальну, аудіо-візуальну єдності. Маючи на меті розкодувати гібридне повідомлення, необхідно встановити тенденції кодування та визначити коди різних семіотичних систем, які